

Marko Stojkić

LAKOĆA

Duhovi igraju tango.
 Smrt u obličju klovna
 sa belom maskom i crnim ogrtačem
 prevrće matične knjige:
 traži sledećeg.
 Ljubičice tuguju na tezgama
 u malim saksijama.
 Ljudi misle jedni na druge
 ali se ne dodiruju:
 to je tako prljavo, prosto, prizemno.
 Ubitačna uzvišenost:
 jedna devojka od sedamnaest godina
 prodaje telo neznancima
 da napakosti nadmenoj majci.
 Ruže znaju da budu tako vrele
 tako nežne i vlažne:
 upravo zavode dokonog pijanca.
 Sve je tako lako, prozračno:
 nepodnošljivo logično.

ČAPLJA

Antigona, gde si, vozovi te traže,
 koju šinu greje beli vrat tvoj lomni,
 iznad pruge čaplja gorak leti let.
 O, pljuni sudbi u lice, svani
 rujna od stida, obasjaj
 ove beskrvne perone
 i beskućna čekališta. Budi
 moğa jastuka perje,
 igla moja budi u senu kraj šina,
 kraj beskrajnog niza
 drvenih pragova putokaz,
 budi mi odstupnica u ćutanju
 prepunog kupea,
 budi!

PECAROŠI

Krilate ribe. Dedal
se hvata za glavu. Zabaci
udicu visoko, tako je, Ikare.
Smrtni smo, smrtni nam i gresi.
Pecaroške muke: kratak kanap,
znojave šake. O poleti, Ikare,
do u krilo nebeskih zeleniša:
pakao na kredit, raj na veresiju.
Dedal se hvata za glavu.
Ikar se hvata za plavet.

ČEŽNJA

Dete ovo iz mene dok gleda
zeleno perje hrasta mirnih krila
nekud iz mene napolje hoće gde mrak
pelen samoće u sebi skriva.
Iz čaše potopljena kašika meda,
sa mokre kože slepljena svila
i njenih bokova drhtaj jak
zovu me natrag u carstva siva...

van ovog srca
van ove glave
ima li sveta

Utišaj srca varljivi topot i stani,
u vreloj probaj vreći da čuješ sovu,
jer svilen je pogled a svirepi gore vidici.
Sa modrog tela okove skini i blesni
k'o osmeh surov i dalek na onoj strani
sa koje s dosadnih polja robinje zovu.
Tesne su ulice i tesne reči ubici.
Čak su i snovi postali tesni...

van ovog tela
van ove jave
ima li sveta

Jedna mi lutka kroz izlog upire prst,
svetlo neona koso joj pada na grudi,
a plava haljina tako je stvarnom čini
kao da lutka sam napolju ja a ne ona.
Uzalud govorim svetu da ostane čvrst,
kroz izlog bludnica blisku daljinu mi nudi.
O, hladna čežnja, haljinu skini i sini!
Uz zlatna zvona popni se bela do trona...

van ovog svetla
van ove tame
ima li sveta